

ÉPÍTŐK *Hírlevél*

ARÉV Baráti Kör Egyesület Kiadványa

VII. évfolyam 4. szám (33) 2010. szeptember

Megjelenik alkalmanként

MEGHÍVÓ

Októberre a székesfehérvári
**Püspökség belső területének
meglátogatását,**
valamint a Püspökséggel szemben levő
Egyházmegyei Múzeum megtekintését
tervezzük.

Mindkét helyen szakavatott vezető
mutatja be a látnivalókat.

Találkozás **október 14-én csütörtökön**
14.45 órakor

az Országhalmánál, a Városház téren.

A Püspökség látogatása 15.00 órakor,
majd utána a múzeum következik.

Belépődíj a múzeumba 500.-Ft/fő

A belépődíj összeszedése a helyszínen.

Várjuk megjelenésüket.

MEGHÍVÓ

**A VÁROSI CIVIL SZERVEZETEK
NAPJÁRA.**

Ez évben **október 9-én lesz a városi civil
szervezetek bemutatkozása,**
a Városház téren.

Egyesületünk is részt vesz.

Kérjük tagjainkat, minél többen látogassák
meg a rendezvényt.

Tájékoztató az ópusztaszeri kirándulásról

Előző Hírlevelünkben jeleztük a kirándulással
kapcsolatos
összes tudnivalót.

A biztonság kedvéért megismételjük, hogy
indulás

szeptember 23-án reggel 7.00 órakor
a hosszúsétatéri Gazdaság Háza
parkolójából.

Tájékoztatjuk tagságunkat, hogy még van
a 2. autóbuszon hely és pótlólag is lehet
jelentkezni.

Kérjük az érdeklődőket, hogy a
06 30 749 8870 telefonon
jelentkezzenek.

Főzzünk Lecsót !

Szeptember 25-én, szombaton rendezik meg a
híres FEHÉRVÁRI LECSÓFESZTIVÁLT.

Tájékoztatjuk tagjainkat, hogy idén először
Egyesületünk is benevezett, helyet a Várkörút -
Lakatos u. csatlakozása környékén jelöltek ki
számunkra.

A bográcsról Farkas László gondoskodik, a bele-
valót előkészíti és a szervezést dr. Kovácsné
Járosi Zsuzsa végzi, telefonja 70 413 4145.

**Várjuk a segítőkészeket és az érdeklődőket, a néze-
lődesben elfáradtakat és a finom lecsóra vá-
gyókat, azokat, akik már régóta szeretnének
eljönni és a borukat megköszölni, egyszóval
várunk mindenkit a helyszínen!**

Nyugdíjas találkozó

Jelezzük, hogy ez évben **november 20-án** lesz
az egyesület tagjainak és az ARÉV nyugdíjasa-
inak közös találkozója a Videoton étteremben,
a szokásos helyen és módon. Részletesen a kö-
vetkező Hírlevélben.

Ez történt Tihanyban 50 évvel ezelőtt

A nyári időszakra tekintettel szabadjon egy nagyon régi balatoni eseményről beszámolni, aminek nagy szerencsémre részese lehettem. Ez a tihanyi motel építése. De a történetet szeretném még régebből kezdeni. Mint minden fiatal, gyermekkoromban én is álmodoztam a jövőmmel kapcsolatban, egy időben mozdonyvezető, máskor pilóta, vagy hadvezér, 1948-ban pedig olimpiai bajnok szerettem volna lenni, főleg azért, mert nagyon szép volt hallgatni a magyar győztesek tiszteletére elhangzott Himnuszt. Abban az időben ugyanis más ünnepi dallamok voltak divatban! Az élet másként alakult, természetesen nem lehettem olimpiai bajnok. Vagy mégis?

Történt ugyanis, hogy 1959-ben, január elején megkezdődött a tihanyi motel építkezése, ahol mint művezető, elsőként kellett a munkahelyen jelentkeznem. Elszállásolásunk, hála Isten nem túl hosszú időre a tihanyi Sport Szállóban történt, ahol fűtés ugyan nem volt, de használhattuk a szálloda igen elegáns, emblémás borítékját és levélpapírját. Így sok levél ment Sárkeresztúrra, ahol a postások jóvoltából hamar híre terjedt, hogy Meiszter Áginak egy híres sportoló, talán olimpiai bajnok udvarolhat.

A lényeg természetesen az építkezés története. A magyar állam felismerte, hogy a szállodakapacitás növelése a Balaton térségében rendkívül fontos népgazdasági érdek és gyors intézkedést hoztak. Az 1958-as brüsszeli Világkiállítás turistaforgalmának lebonyolítása érdekében gyorsan kivitelezhető és olcsó szállodakapacitást hoztak létre. Ezen épületek egy részét Magyarország rendkívül kedvező áron megvásárolta és a FÁÉV négy helyen, Siófokon Lencsés Antal, Balatonföldváron Kaleszdorfer József, Keszthelyen P.Nagy István, és Tihanyban Szendrői Péter művezetése mellett Gáspár Lajos főépítésvezető irányítása alatt 4-5 hónap kivitelezési idő mellett felépítette.

A gyakorlatilag fa épületszerkezetek a magyar szabványoknak megfelelően hagyományos alépítményre kerültek és az alkalmazott szigetelések biztosították a hosszú ideig történő használhatóságot. A fa épületszerkezet és általában a hőszigetelés a mai igényeknek és előírásoknak természetesen már nem felelne meg, de akkor, és még évtizedekig keresett szálláshelye lett elsősorban a magyar, és külföldi turistáknak. A munka oroszán részét a szerkezetépítő ácsok végezték Vihart Pista bácsi vezetésével, aki a brüsszeli épületbontásokat is figyelemmel kísérhette. A 30-40 fős ácsbrigád egy-egy épületet napok alatt felállított, az összesen 16 egységben 640 kétágyas szoba létesült, 1280 férőhellyel. Ez több volt, mint az akkori budapesti szállodakapacitás 50 %-a. A szakipari munkát

Winkler Imre vezette, ugyancsak mind a 4 helyre vonatkozó teljes felhatalmazás mellett. Tihanyban Gugolya János, Major János, Kecskés József, Mohácsi László, és a Barabás brigád végezte a legtöbb munkát. A szerelőipari feladatokat Molnár József és Tátrai Károly irányították. A végéig itt dolgozó munkatársak közül szeretném kiemelni a Baráti Körben most is aktívan közreműködő Csipai János és Kránitz Ferenc barátunkat.

Azt hiszem, büszkeséggel állapíthatjuk meg most már „történelmi” távlatból is, hogy a Somogy, Zala és Veszprém megyében felépült szálloda-komplexumok létrehozása jelentős anyagi és erkölcsi eredményt hoztak vállalatunknak.

Talán belefér a történetbe még egy anekdota. Tihanyban a nem túl sok szabadidőt fejező bajnoksággal illetve horgászással lehetett csak kitölteni. Így történt, hogy anyagkezelőnk, Gyula bácsi reggeli horgászata kissé elhúzódott és Gáspár Lajos főépítésvezető Málics József igazgatóval korán megérkeztek, mivel miniszteri szemlét vártunk. Elgondolni is rettenetes, mi lett volna, ha főnökeink találkoznak Gyula bácsival, amint teljes horgászdiszben végigvonul az építkezésen! Nem volt mit tenni, technikusunkat, Gyuri bácsit kértük fel, figyelmeztessen a veszélyre, hogy nem szabad kijönni. Így ketten vacogták végig a főnöki szemlét. Később a sikeres műszaki átadás után elmeséltük főépítésvezetőnknek az esetet. A válasz jól jellemezte a kor és a résztvevők szokásait: bizony nagy baj lett volna, ha lebuktok, de ha meghívtatok volna minket az esti halászlére, biztosan visszajöttünk volna.

A történetnek van egy 25 évvel későbbi vonatkozása is. Az 1980-as években ismételen előkerült az idegenforgalom fejlesztése, és jelentős nagyságú osztrák államkölcsönből elsősorban osztrák fővállalkozók és magyar alvállalkozók közreműködésével komoly beruházások valósultak meg a Balaton partján és Budapesten is. Az ebben való részvétel exportmunkának minősült, amiben vállalatunk is igyekezett részt vállalni. A Ferihegyi repülőtér 2. termináljánál és Tihanyban jelentős nagyságrendű közműves, szakipari és szerelőipari munkát végeztünk Radetzky Jenő exportfőnök és Einreinhoff György művezető irányítása mellett. Tihanyban azok az 1959-es motel épületek szolgálták felvonulási területként, amit korábban mi építettünk. Az eredeti 10-15 éves fennmaradást épületeink tehát messze túlteljesítve szolgálták a balatoni idegenforgalmat. A siófoki egységek még az 1990-es évek elején is turista-és munkásszállóként üzemeltek. Úgy hallottam a bontást figyelemmel kísérő ismerőseimtől, hogy nehezen ment a dolog, korábban jó munkát végeztünk. Köszönet érte minden résztvevőnek!

Szendrői Péter

Építők Napja 2010. május 28-29.

Mint ismeretes az Építők Napja az ARÉV Baráti Kör Egyesület kezdeményezésére, a régi hagyományok felélesztése céljából indult újra, az építőiparban tevékenykedő intézmények, vállalkozások, iskolák összefogjanak és felkeltsék az érdeklődést a szakma iránt, erősítsék az építőmunka tiszteletét.

Május 29-én igazi „majális időre” ébredtünk.

Ragyogó napsütés, kellemes zene fogadott bennünket a helyszínen, a 2010-es Építők Napján.

Jó volt látni, amint érkeztek a volt, az aktív és - reméljük- a jövő építőmunkásai is, hisz sok gyermek is eljött szüleivel, vagy nagyszülőkkel.

A Nívódíj átadása mellett, városismereti vetélkedő eredmény hirdetésére is sor került.

Sport programok, kulturális műsor szórakoztatta a jelenlévőket.

Az idei Nívódíjat a Tóparti Gimnázium és Művészeti Szakközépiskola és a vele egy épületet alkotó Szabadművelődés Háza nyerte el.

A „Köbe zárt jövő” c. városismereti vetélkedő díjazottjai: Édes Kristóf a Jáky iskola 11. évfolyamos tanulója és a Vörösmarty iskola 10/A. osztályos 3 fős csapata lett.

Reméljük, hogy ez a kezdeményezés elérte célját és jövőre még több intézmény vesz részt a versenyben, mely hozzásegíti a fiataljainkat, hogy Fehérvár értékeit minél többen megismerjék, és megbecsüljék.

A kulturális műsor igazán színvonalas volt, aki beszélgetni jött annak is sikerült, hisz látni lehetett, hogy milyen örömmel találkoztak a régi ismerősök, kollégák. Sajnos kevesen voltunk, kevesebben, mint a korábbi években.

Ebéd után a sportot kedvelő vendégek a VIDEOTON - ÉPÍTŐK nosztalgia kosárlabda mérkőzés megtekintésével folytatták a napot. Kellemes volt a hűs tornateremben a lelkes „öregfiúk” játékát nézni és közben nosztalgiázni.

Több sikeres „3 „ pontot érő dobás mindkét csapatnál volt, de a gyors indítások is eredményes kosarakat jelentettek. A barátságos mérkőzés jellegét bizonyítja az a tény is, hogy bíró nélkül, kevés személyi hibával telt el a két félidős találkozó.

A mérkőzést - sérülés nélkül, küzdelmes, és kissé fárasztó percek után - a vendéglátó ÉPÍTŐK 37, a vendég VIDEOTON öregfiúk 24 ponttal zárták.

Nem maradt el a közös fotó készítése a csapatokról, ahol látható, hogy a VIDEOTON öregfiúk fiatalít, mert Nagy Péter sporttárs unokája is az együttes tagja volt.

Sinka Klára, Virág Zsuzsa, Kámán Béla

GYEREKEK AZ ÉPÍTŐK NAPJÁN

Az ÉPÍTŐK Napjára azért jó menni, mert ott jókat lehet

játszani,

vattacukrot enni,

falra mászni a fiúknak,

táncolni,

meg enni,

meg inni,

no de ennyit?

Arcok az ARÉV életéből

Az 1962-es vállalati újságot lapozva találtam egy hírt Hajdú Sándor szakszervezeti titkár tollából: **Tőke Mária és Csuthy László** nászútjukon Pécsen üdültek és megköszönték a lehetőséget. Úgy gondolom, hogy a közel fél évszázados esemény és a vállalatnál eltöltött ugyancsak hosszú és eredményes munka miatt is szívesen hallgatjuk a család beszámolóját.

Az udvariasság azt kívánja, és ezzel Laci is egyetért, hogy most elsősorban Marikától érdeklődjek, hogyan is alakult a történet az 1960-as bérszámfejtéstől az 1991-es gazdasági igazgatóságig.

Az alkalmazotti állomány felvételét már akkor is, és még nagyon hosszú ideig Fuják Feri bácsi és Izraelné intézte. Marikát a bérosztályra irányították, ahol abban az időben Almási Imre vezetésével Harsányi Lászlóné, Kósa Sári, Vajainé Valika, Stocker Edit, Zöldiné Eta, Gyetvainé Gizi dolgozott, talán nem maradt ki senki sem a felsorolásból.

Mindenképpen célszerű megemlíteni a bérosztály későbbi vezetőit: Csöngedi Istvánt, Harsányiné Irmát, Sinka Klárit és Bereczki Albertné.

1963-tól közel 25 évig a pénzügyi osztály következett, 1972-ig Szalai Alajos, 1973-86-ig Bogárné Irénke vezetése mellett, és 1986-88-ig pedig már osztályvezetőként. Az előrelépés feltétele természetesen a szükséges iskolai végzettség megszerzése volt, ami a 70-es években a mérlegképes könyvelői vizsgát, 85-ben pedig az egyetemi diplomát jelentette.

A hosszú idő alatt sok-sok kedves kolléganő volt a munkatárs. Érdekes, hogy mindkét osztályon a beosztott munkaerő csak hölgyekből állt, a férfiak / csak nem anyagi vagy kényelmi érdekből?/ inkább más beosztást kerestek maguknak.

A 60-as években Kalló Mária, Kasztnerné Csilla, Kocsisné Irma, András kayné Gizi, Fánicsik Jánosné, Siposné, és Gáspárfalvi Ági, később pedig Mahler Miklósné, Szabóné Ani, Horváth Péterné, Galambos Ferencné, Vicze Kálmánné, Roszkopf Istvánné, Kovács Erzsébet és Nagy Elekné volt a munkatárs. Ha valaki kimaradt a felsorolásból, azért elnézést kérünk.

A pénzügyi osztály feladata többek között már akkor is a ki nem fizetett számlák behajtása volt. Az átadott létesítmények után járó jogos kifizetések jelentették pénzforgalmunk egyensúlyát és ezt a vállalatvezetés különös figyelemmel kísérte. Ebben a munkában a termelés részéről elsősorban Gál Csöpi segített, aki sokunk által ismert és szeretett alakja volt az akkori időknek, a budapesti kiküldetések lehetőség szerint az Anna cukrászdában fejeződtek be, így az itthoniak

pontos tájékoztatást kaptak az éppen aktuális női divatirányzatról is.

Az osztályt később Pápai Erika, Dr. Várkonyi Györgyi, Bana Sándor, és Dr. Kovácsné Járosi Zsuzsanna vezette. Marika 1988-tól főkönyvelő, 1991-94-ig gazdasági vezérigazgató-helyettes lett, mely beosztás hatalmas felelősséget és sok-sok munkát jelentett. Biztosan a kérdező hibájából, de talán a kellemes emlékek hiánya miatt is ezeken az éveken a beszélgetés során nagyon hamar átsiklottunk.

De essen szó Laciról is, 1965-ben már építésvezető beosztást kapott a vidéki főépítésvezetőségen. Munkaterülete elsősorban a megye déli részét jelentette, de hozzá tartozott esetenként a balatoni kivitelezések egy része is.

Az építésvezetőség talán legjelentősebb munkája az enyingi 2000 tonnás gabonasiló volt, melynek kivitelezéséről a vállalati újság 1970-es száma részletesen beszámolt. Ezek szerint a csúszózsals munka november 5-én indult, és folyamatos munkavégzés mellett a 33 m-es magasságot 26-án érte el. Főépítés vezető: Gáspár Lajos és Igaz Endre, építésvezető: Csuthy László, művezető: Takács Imre, Rottler János, Harangozó György, Temesi Lajos és Kovács László voltak. A szükséges 5000 m³ betont a helyszínre telepített betongyár biztosította Szabadi Péter és Csatár György vezetése mellett. A cikk külön említi a szállítási osztály jó munkáját, Sellei Bandiék folyamatosan tudták biztosítani a jelentős mennyiségű kavicsot, cementet és betonvasat.

Az átlagos alkalmazott létszám több mint fele, 110 fő honvédségi ügynevezett vezényelt létszám volt. Azt hiszem, a munka bármely mai építőipari szervezetnek is dicsőségére válhatna.

Laci életében 1972-től a központi munkavégzés következett, a főiskola elvégzése mellett is. Az 1980-as évek elejétől a más-más néven és változó vezetők mellett kialakult termelési vezérkarban a titkári teendőket Laci látta el nyugdíjazásáig. Talán egyszer majd sor kerülhet az ő bemutatásukra is.

Beszélgetésünk során sok-sok esemény és kedves munkatárs neve került megemlítésre. Különösen sok a közös emlék akkor, ha a beszélgetőpartnerek egyetlen munkahelye az ARÉV volt, úgy ahogy ez Csuthyék esetében is így igaz.

Marika csak jót tud mondani mindenkiről (azt hiszem, ez fordítva is így igaz), mégis kiemeli a közvetlen munkatársakon kívül Richter Tiborékat, a Bikádi házaspárt, a pályázat írási közös munka kapcsán Radetzky Dönciéket, a szerződés kötőket: Csizmadia Pistát és Fekete Öcsit, de a mindenkori főnököket is.

Természetesen nem maradhatott ki a beszélgetésből a család szeme-fénye, Márti leányuk sem, aki férjével együtt matematikát tanít a Teleki Blanka Gimnáziumban, diákjaik kitűnő eredménnyel szerepelnek tanulmányi versenyeken is.

Megemlékeztünk Laci édesapjáról, János bácsiról, aki évtizedekig volt elismert munkatársa vállalatunknak és jelentős mértékű társadalmi munkát is végzett. Ebben része volt Marikának is, aki nyugdíjazása után részt vett a Nyugdíjas és Nagycsaládos Alapítvány vezetésében, annak megszűnéséig.

Összeszámoltuk, a Csuthy család a nagypapát sem kifelejtve több, mint 100 évet töltött vállalatunknál, azt hiszem, ez mindenképpen dobogós helyezésnek számít. Kár, hogy ma már az „ilyesmi” nem jelent dicsőséget. Aki ebben a „versenyben” részt szeretne venni, kérem, jelentkezzen. Én „közlelő” ismerek egy családot, ahonnan 150 évig jártak az ARÉV-hez illetve a cég elődeihez dolgozni.

Nem maradhatnak ki a hosszú munkát elismerő kitüntetések sem. A vállalati elismerések mellett Marika jogosan büszke az ÉVM által adott miniszteri kitüntetésre, amit Somogyi Lászlótól vehetett át. Legtöbbször a vállalat által meghirdetett vezetői nívódíjat tartja, amit a munkatársak javaslata alapján ítéltek oda az arra érdemeseknek.

Így igaz, ez a legnagyobb elismerés, úgy emlékszem, hogy az én szavazatom is benne lehetett.... Nagyon megérdemelte!

Szendrői Péter

FELHÍVÁS

Felhívjuk tagságunk figyelmét, hogy nyilvántartásunk szerint még többen nem tettek eleget 2010 évi tagdíjfizetési kötelezettségüknek. Kérjük ennek sürgős pótlását. A tagsági díj minimális összege: 1000.-Ft/év

Felkérjük azokat a tagjainkat, akiknek erre lehetőségük van, segítsék egyesületünket oly módon, hogy nem a minimális tagsági díjat fizetik be. A tagdíj nagyságát azért határoztuk meg alacsonyan, hogy anyagi nehézségek miatt senkinek ne kelljen fontolgatni a tagok sorába lépést.

A felkérésünket megértőknek előre is köszönetet mondunk.

ANEKDOTA

Úgy emlékszem, hogy a naptár 1965-öt mutatott. Az építésvezetőségem- majdnem egyidejűleg – az Ybl és Szeder utcai lakótelepet építette. Pénteken kaptam a hírt, hogy hozzánk csatolják a színházzal szembeni és az Ady E. utcai foghíjbeépítéseket.

A feladatokat Szendrői Péter barátomtól örököltem, akit vidéki főépítésvezetőnek neveztek ki. Vasárnap egész napos vendégeink voltak, akiktől engedélyt kaptam, hogy néhány órára magukra hagyjam őket, mert az egyik új munkahelyen bele szerettem volna pillantani a legfontosabb iratokba.

Az éjjeliőr egy rendőrrel beszélgetett az iroda előtt és közölte velem, hogy nem ismer és nem enged be. Vitánk közben a rendőr elkérte a személyi igazolványomat. Kis idő múlva így szólt: bátyám be kell engednünk a szaktársat, de az igazolvány nálam maradjon, mert 2 éve lejárt. Akkortájt ilyen esetben a büntetés kb. 1 havi fizetést tett ki. Hosszas könyörgés közepette meg kellett ígérenem, hogy hétfőn*rendbe teszem a szénámat. A vendégeink hazatérésem után nem tudták mire vélni a jókedvemet. Nem tudhatták, hogy ingyen kaptam új személyit.

Lejegyezte: Hufnagl Lóránt

Képek Tihanyból 1959-ben

Kiadja az ARÉV Baráti Kör Egyesület
8000 Székesfehérvár Jancsár u. 11.
Adószám: 18495717-1-07
Számlasszám: 11736006-20364960-00000000
Felelős szerkesztő: Galambos Ottó
Készült: 350 pld.
Apolló Nyomda Székesfehérvár, Zámoly u.